

saaledes, at Regeringen udtrykkelig forventer, at selve Genforeningsakten, som altsaa nu skal finde Sted, naar Kongen en Gang efter at have modtaget de allieredes Traktat stadfæster den af Rigsdagen i Gaar vedtagne Lov, indtræffer i den rigsdagsløse Periode, og at der altsaa til denne højtidelige Akt og dens Fejring ikke er knyttet nogen faktisk bestaaende Rigsdag, men kun en opløst Rigsdag, hvoraf Halvdelen er fornyet, medens den anden Halvdels Fornyelse endnu ikke er tilvejebragt. Det højtideligste Øjeblik i Danmarks Historie — saa mange Udtalelser i Gaar vidnede jo om, at man fra alle Sider er enig om at betegne det som saadant — indtræffer paa et Tidspunkt, hvor ingen Rigsdag kan samles, udelukkende fordi Regeringen har udskrevet Valg til den 6. Juli i Stedet for efter al Praksis at udskrive det til den 23. Juli.

Hvorfor har man nu brudt den konstitutionelle Sædvane og indført en saa lang rigsdagsløs Periode? Nogle søger Forklaringen herpaa i Regeringens Ønske om hurtigst muligt at blive af med Rigsdagen, hurtigst muligt at komme til at sidde alene. Hvis den forrige Regering havde handlet paa den Maade, som den nuværende Regering handler (H. P. Hansen [Randers Amt]: Var den blevet hængt!) Nej, det tror jeg ikke; men jeg tror, den var blevet mistænkeliggjort. Jeg er overbevist om, at der dertil vilde være blevet knyttet Formodninger om, hvad det var for Handlinger af anden Art, Regeringen vilde foretage, „inofficielle Besprechungen“ f. Eks., eller hvad andet det kunde være, med Hensyn til hvilket Regeringen vilde gardere sig imod at have noget Rigsdagsorgan til at kontrollere det. En saadan Mistænkeliggørelse af den nuværende Regering ligger mig fjernt. Jeg vil snarere antage, at det for Regeringens eget Vedkommende ligger i indrepolitiske Forhold, i Ønsket om ikke daglig her paa Rigsdagen endnu i 14 Dage ved enhver given Lejlighed, ved enhver Anledning, som Lovforslagenes Behandling vilde give, at blive spurgt om, hvad den agter at foretage med Hensyn til visse presserende Forhold, som Befolkningen interesserer sig i høj Grad for. Vi kommer nu til at gaa til et Valg uden at have Kendskab til Regeringens Kornlovsplaner; og Kornloven vil ikke komme til Behandling i den nye Rigsdag før saa sent som i sidste Halvdel af August og vil ikke kunne gøres færdig før ind i September af den nye Rigsdag, medens den nuværende Rigsdag gaar ud til Vælgerne uden at kende Regeringens Hensigter, og uden at Vælgerne

altsaa kan faa Lejlighed til at udtale sig herom. Hvis man havde udskrevet Folketingsvalget til den 23. Juli, havde der været Mulighed for, at de Overvejelser, som Regeringen foretager, var førte saa langt frem, at Lovforslag havde kunnet forelægges for Rigsdagen og derigennem for Vælgerne; det er endogsaa sandsynligt, at det var blevet nødvendigt for Regeringen at gøre dette.

Jeg nævner Kornloven kun som et Eksempel, thi alle de andre Forhold ligger ganske analogt med dette, men til syvende og sidst er det, der almindelig er givet som Begrundelse for denne besynderlige Fremgangsmaade, et Hensyn til et Krav, der er stillet af det konservative Folkeparti. Det konservative Folkeparti har sagt, at man maatte forlange Valg enten senest den 6. Juli eller først i September, og Regeringen har bøjet sig for denne Henstilling, som skal hvile paa en Fremstilling af de Vanskeligheder, konservative Vælgere Sommerrejser vilde blive Genstand for, hvis de maatte afbryde Sommerferien og vende tilbage til Hovedstaden for at sikre Partiet et tilstrækkeligt Antal Stemmer. Dette er naturligvis en politisk Realitetsbegrundelse, om end den aabner Indsigt i et besynderligt Forhold for det konservative Folkepartis Vedkommende. Det konservative Folkeparti har altid tidligere tillagt Landstingsvalgene en ganske overvejende Betydning. Nu kommer Landstingsvalget den 30. Juli til at ligge midt i Sommerferien, men det er maaske mindre betydningsfuldt, om de konservative Vælgere vinder frem til det nu, da de konservative Vælgere gennem deres hidtidige Formand har kunnet erklære, at de danner Basis for det parlamentariske Styre, den parlamentariske Regering her i Landet.

Disse indrepolitiske Forhold begrunder imidlertid efter min Mening paa ingen Maade, at man afviger fra al konstitutionel Praksis og paa saa u hensigtsmæssig Maade udskriver og afholder et Valg den 6. Juli, som naturligt burde have fundet Sted den 23. Juli, hvilket baade har medført Ulemper før Valget og vil medføre Ulemper efter Valget.

Jeg skal endnu kun nævne, hvorledes Forholdet har været i de Tilfælde, hvor vi har haft Opløsningsvalg af hele Rigsdagen. Under Juni-Grundloven fandt der tre Opløsningsvalg Sted her i Landet. I 1853 blev Rigsdagen opløst paa Grund af Uoverensstemmelse med Regeringen. Folketingsvalget fandt da Sted den 27. Maj 1853 og Landstingsvalget den 3. Juni 1853, altsaa